

РЕШЕНИЕ

№ 27782

гр. София, 19.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35
състав**, в публично заседание на 27.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **10043** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ.

Производството е образувано по жалба на А. Р. Ш., [дата на раждане] , гражданка на П., съд. адр. [населено място], [улица], ет. 2, офис 1 срещу заповед рег. № 5364з-3406, екз. № 2 от 09.09.2024 г. , издадена от директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи, с която е отнето правото ѝ на постоянно пребиваване в Република България на основание чл. 40, ал. 4 от ЗЧРБ и на основание чл. 39б, ал. 1 от ЗЧРБ е определен 30 дневен срок за доброволно напускане на страната. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт, поради противоречието му както с процесуалните правила по издаването му, така и с материалния закон. Моли отмяна на акта и присъждане на деловодни разноски.

Ответникът директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира деловодни разноски.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема участие по делото.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, като е видно и от приложената по делото административна преписка, че със заповед рег. № 5364з-3406, екз. № 2 от 09.09.2024 г. , издадена от

директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи, на жалбоподателя е отнето правото на постоянно пребиваване в Република България на основание чл. 40, ал. 4 от ЗЧРБ и на основание чл. 39б, ал. 1 от ЗЧРБ е определен 30 дневен срок за доброволно напускане на страната. Съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ ответникът, като орган, е компетентен да издаде процесната заповед, за което е оправомощен със заповед № 8121к-1498/19.04.2016 г. на министъра на вътрешните работи. Предвид това, оспореният акт е издаден от компетентен орган – директорът на дирекция "Миграция" – МВР, постановен е в предвидената от закона писмена форма и съдържа реквизитите по [чл. 59, ал. 2 от АПК](#) – посочени са наименованието, органът, който я е издал, адресатът, фактическите и правни основания за издаването му. Актът има ясна разпоредителна част, посочено е пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва. Датиран и подписан.

Съгласно разпоредбата на чл. 40, ал. 4 от ЗЧРБ във всички случаи след 6-годишно отсъствие от територията на Република България се отнема предоставеното право на дългосрочно или постоянно пребиваване, с изключение на случаите по [чл. 25г](#). При установяването на тези факти административният орган действа при обвързана, като следва да издаде заповед за отнемане на правото на пребиваване. При тази обвързана компетентност, обаче, следва да се преценяват хипотезите на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, според която разпоредба, при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

В конкретния случай се установява, че жалбоподателя има право на постоянно пребиваване на територията на Република България с решение № 270582/04.07.2013 г. на основание чл. 25, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ – като член на семейство на инвеститор. Установено е, че за периода 21.12.2014 г. – 26.08.2024 г. – период по-дълъг от 6 г. /близо 10 г./, жалбоподателят не е пребивавала на територията на Република България. При този безспорен факт, на основание чл. 40, ал. 4 от ЗЧРБ, ответният орган следва при обвързана компетентност да отнеме правото ѝ на пребиваване. Както се посочи, при изпълнението на тази обвързана компетентност, административният орган следва да съобрази хипотезите на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, които му дават право да не упражни правомощията си. В конкретния случай административният орган правилно не прилага хипотезите на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, доколкото преди всичко е установил, че както жалбоподателят, така и нейното семейство не са се установили трайно на територията на Република България. Дори не са налице каквито и да било връзки – териториални, културни или други на жалбоподателя и нейното семейство с Република България. Както се посочи, за близо 10 г. период жалбоподателят въобще не е влизала в Република България, а майка ѝ дори се е отказала от предоставения ѝ статут на постоянно пребиваване и е напуснала територията на страната. На тази фактическа основа следва да се оцени и подаденото заявление от 27.08.2024 г. от жалбоподателя за издаване на документ за самоличност и пребиваване на чужденец в Република България, като такова, целящо формално да поднови права на пребиваване, без да е налице връзка между нея и република България, какъвто е смисълът на институтът на пребиваването. Самият жалбоподател посочва, че не можела да идва

често в Република България, поради обстоятелството, че била записана в колеж в О. арабски емирства от 29.08.2022 г. , което е още едно доказателство за липса на връзка с Република България и формалност на процедурата по подновяване на правото ѝ на пребиваване. При тези факти, които установяват по категоричен начин, че както жалбоподателят, така и нейното семейство изобщо не са се установили на територията на Република България, като жалбоподателят дори не е идвал в страната за период близо 10 г. , то правилно административният орган е обсъдил хипотезите на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, като неприложими в конкретния случай. Ето защо, неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че била непълнолетна и затова не могла да взема решение да идва в Република България, както и защото имала заболяване, което не ѝ позволявало да пътува. Тези възражения биха били евентуално релевантни, само ако беше установено, че е налице териториална, културна или друга връзка между жалбоподателя и семейството ѝ с Република България. Ето защо, следва да се приеме, че в случая е налице хипотезата на чл. 40, ал. 4 от ЗЧРБ, според която във всички случаи след 6-годишно отсъствие от територията на Република България се отнема предоставеното право на дългосрочно или постоянно пребиваване, с изключение на случаите по чл. 25г. , какъвто не е настоящият случай.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е неоснователна.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК на ответната администрация следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение от 100 лв.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Р. Ш., [дата на раждане] , гражданка на П., съд. адр. [населено място], [улица], ет. 2, офис 1 срещу заповед рег. № 5364з-3406, екз. № 2 от 09.09.2024 г.

ОСЪЖДА жалбоподателя А. Р. Ш., [дата на раждане] , гражданка на П., съд. адр. [населено място], [улица], ет. 2, офис 1 да заплати на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи, на осн. чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 100 лв. деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.

Съдия: